

BİRİNCİ BÖLÜM

*Pooh Köşesi'nde Eeyore için
bir ev inşa ediliyor*

Ayı Pooh, yapacak hiçbir şeyinin olmadığı bir günde, bir şeyler yapmayı düşünerek, Piglet'in ne yaptığını görmek için onun evine gitmiş. Pooh ormanın bembeyaz yolunda paldır küldür ilerlerken hâlâ kar yağıyormuş ve Piglet'i ateşin önünde ayak parmaklarını ısıtırken bulmayı bekliyormuş. Aksine, oraya varınca kapının açık olduğunu görmüş ve içeriye bakınca Piglet'in orada olmadığı kafasına dank etmiş.

“Dışarıda” demiş Pooh üzgün üzgün. “Olan bu. Evde değil. Tek başıma hızlı bir Düşünme Yürüyüşü'ne çıkmalıyım. Hay aksi!”

Ama önce, sırf *iyice* emin olmak için, kapıyı gürültüyle çalmaya karar vermiş ... ve Piglet'in cevap vermemesini beklerken, ısınmak için hoplayıp zıplamış. Bu sırada aklına aniden bir mırıltı gelmiş; İyi Bir Mırıltı gibi gelmiş kulağına bu, Başkalarına Söylenen Umutlu Bir Mırıltı gibi.

Kar yağdıkça
    (Tırını nım),
Devam eder
    (Tırını nım),
Devam eder
    (Tırını nım),
Kar yağmaya.
Ve bilmez kimse
    (Tırını nım),
Ayak parmaklarım
    (Tırını nım),
Ayak parmaklarım
    (Tırını nım),
Ne kadar da üşümekte.

“Şimdi yapacağım şu,” demiş Pooh, “şöyle yapacağım. Önce eve gidip saatin kaç olduğuna bakacağım, belki boynuma da bir atkı sararım, sonra da gidip Eeyore’u göreceğim ve ona şarkımı söyleyeceğim.”

Aceleyle evine gitmiş, yoldayken aklı Eeyore için hazırladığı mırılıyla öyle meşgulmüş ki, birdenbire en güzel koltuğunda oturan Piglet’i görünce, tek yapabildiği orada öylece durup kafasını kaşımak ve kimin evinde olduğunu düşünmek olmuş.

“Merhaba Piglet” demiş. “Evde yoksun sanıyordum.”

“Hayır,” demiş Piglet, “evde olmayan sendin Pooh.”

“Demek öyle” demiş Pooh. “İkimizden birinin evde olmadığını anlamıştım.”

Başını kaldırıp birkaç hafta önce on bire beş kalada durmuş olan saatine bakmış.

“Saat neredeyse on bir oluyor” demiş Pooh mutlu mutlu. “Tam da bir lokma bir şeyler atıştırma vakti” demiş ve kafasını dolaba sokmuş. “Sonra da dışarı çıkarız ve Eeyore’a şarkımızı söyleriz Piglet.”

“Hangi şarkıyı Pooh?”

“Eeyore’a söyleyeceğimiz şarkıyı” diye açıklamış Pooh.

Pooh ve Piglet yarım saat sonra yola çıktığında, saat hâlâ on bire beş varı gösteriyormuş. Rüzgâr hafiflemişmiş; telaşla kendi kendine yetişmeye çalışarak döne döne yağmaktan yorulan karsa, dinlenecek bir yer buluncaya dek nazikçe aşağıya doğru süzölmekteymiş artık; bu yer bazen Pooh’nun burnuymuş, bazen de değilmiş ve çok geçmeden Piglet’in boynunda beyaz bir atkı oluşuvermiş, kulaklarının arkasıysa daha önce hiç olmadığı kadar karlıymış.

“Pooh,” demiş nihayet, biraz da çekinerek, çünkü Pooh’nun, Vazgeçtiğini düşünmesini istemiyormuş, “merak ediyordum da. Şimdi eve gitsek, şarkına *çalışsak* ve onu Eeyore’a yarın – ya da – ya da ondan sonraki gün, onunla karşılaştığımız zaman söylesek, nasıl olur?”

“Bu çok güzel bir fikir Piglet” demiş Pooh. “Şimdi, yürürken de çalışabiliriz. Ama çalışmak için eve gitmek işe yaramaz çünkü bu, Karda Söylenmesi Gereken özel bir Açık hava Şarkısı.”

“Emin misin?” diye sormuş Piglet endişeyle.

“Eh, şarkıyı dinleyince anlayacaksın Piglet. Çünkü şöyle başlıyor. *Kar yağdıkça, tırını nım–*”

“Tırını ne?” demiş Piglet.

“Nım” demiş Pooh. “Bu kısmı daha şarkımsı olsun diye ekledim. *Devam eder, tırını nım, devam–*”

“Kar yağdığını söylememiş miydin?”

“Evet ama o *önceydi.*”

“Tırını nımdan önce mi?”

“O *başka* bir tırını nımdı” demiş akli iyice karışan Pooh. “Doğru düzgün söyleyeyim de gör.”

Böylece şarkıyı yeniden söylemiş.

KAR

Yağdıkça-tırını-nım

DEVAM

Eder-tırını-nım

DEVAM

Eder-tırını-nım

Kar

Yağmaya.

Ve BİLMEZ

Kimse-tırını-nım,

AYAK PARMAKLARIM

Tırını-nım

AYAK PARMAKLARIM

Tırını-nım

Ne kadar da üşümekte.

